

«Το σ' αγαπώ μπορεί...»

/ Γνώμες

Πώς να μιλήσουμε για τον έρωτα στους καιρούς μας; Ο Πλάτωνας έλεγε ότι ο έρωτας είναι «τόκος εν τω αγαθώ», γέννα του καλού και μέσα στο καλό. Ότι ο άνθρωπος βάζει στη σχέση του τον καλύτερο εαυτό του, για να σαγηνεύσει τον άλλον. Βάζει την αρετή του, ώστε να κάνει τον άλλο να χαίρεται και να αισθάνεται εμπιστοσύνη. Βάζει τον προσανατολισμό του, που δεν είναι μόνο το σήμερα, αλλά και το αύριο.

- του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού (Δρ. Θεολογίας)

Δεν μένει μόνο στην εκζήτηση της φιληδονίας, «μία ζωή για μία βραδιά», αλλά νιώθει ότι με τον άλλον μαζί μπορεί να χτίσει πορεία προς την ομορφιά, την ευθύνη, το μοίρασμα, την υπέρβαση του εγώ και των δικαιωμάτων. Και ο έρωτας γίνεται πρόοδος στα πάντα, ιδίως στην αναζήτηση της αλήθειας της ζωής. Γι' αυτό και στην Εκκλησία την αγάπη για τον Θεό την ξεκινάμε από τον έρωτα για το Απόλυτο, που ξεπερνά το τώρα.

Τι βλέπουμε σήμερα στους καιρούς μας; Έρωτες που κρατάνε λίγο, διότι δεν ξεκινάνε με το να νοιαστούμε για τον άλλον, αλλά για να λάβουμε από τον άλλον. Δεν ξεκινάνε με επίγνωση του να γνωρίσουμε τον άλλον, όχι σωματικά, που κι αυτό θα έρθει, αλλά ως πρόσωπο, ως προσωπικότητα.

Να δούμε ότι ο έρωτας δεν είναι μόνο έλξη, αλλά και συναίσθημα και λογική μαζί. Γιατί αυτός που δεν τα βάζει όλα στη σχέση, στη συνάντηση, στην πορεία δεν βλέπει τον έρωτα ως καρδιοχτύπι, ως απόφαση που ξεπερνά το τώρα, αλλά ως αφορμή κατάκτησης και εξουσίας, που ικανοποιεί και την φιλαυτία.

Ακόμη, βλέπουμε έρωτες που έχουν ως κριτήριο την σεξουαλικότητα και μόνο αυτή. Ένα παιχνίδι σωματών, το οποίο κάνει τον άνθρωπο να ευχαριστείται πρόσκαιρα και στιγμιαία, αλλά δεν τον αφήνει να νιώσει ότι στον αληθινό έρωτα πληγώνεις και πληγώνεσαι, πάντως ατσαλάκωτος δεν μένεις.

Έφηβοι που μαθαίνουν τα πάντα για τη σεξουαλικότητα, χωρίς να έχουν μπροστά τους πρότυπα αγάπης, ως συνέχειας και καταξίωσης του έρωτα. Εργαστήρια δεξιοτήτων στα σχολεία, με σκοπό την απελευθέρωση από ταμπού του παρελθόντος, αποθέωση της διαφορετικότητας, αποδοχή του μη φυσικού όχι απλώς ως δικαιώματος ή ως επιλογής αλλά ως προτύπου, και κανείς δεν είναι σε θέση να δείξει στα παιδιά τι σημαίνει «το σ' αγαπώ μπορεί...».

Δεν είναι τυχαίο ότι η εποχή μας, μετά τον θρίαμβο της σεξουαλικής απελευθέρωσης, γίνεται ολοένα και περισσότερο αντιποιητική. Δεν μας νοιάζει να δούμε την ψυχή του άλλου, τον κόσμο στο βάθος του, την απάντηση στο ερώτημα του Θεού, την αγάπη και τον θάνατο.

Αυτό οδηγεί στο να βλέπουμε τον έρωτα ως μια μηχανιστική λειτουργία απόλαυσης. Την ίδια στιγμή, όταν μπορούμε από έφηβοι να δοκιμάσουμε τα πάντα, γιατί να δεθούμε; Γιατί να σεβαστούμε; Γιατί να μοιραστούμε;

Αν η τεχνητή νοημοσύνη κατασκευάζει Avatar κατά τα γούστα μας, τότε γιατί να επενδύσουμε στην περιπέτεια της σχέσης, στην περιπέτεια και την ομορφιά του έρωτα; Αν όλα είναι ικανοποίηση και μάλιστα χωρίς ρίσκα, τότε τι να μας πει το «σ' αγαπώ»;

Θα κρατήσουμε το ντέρτι της προδοσίας και της μοναξιάς, μέσα σε σχέσεις που εύκολα διαλύονται γιατί δεν φταίμε ποτέ, ενώ το γεννήσεις τον καλύτερό σου εαυτό, προϋποθέτει την ταπείνωση ότι δεν είσαι τέλειος, αλλά και την έγνοια για τον άλλον, ώστε να χτίσεις μια σχέση που θα ανανεώνεται, θα εκπλήσσει και, ακόμη και στη συνήθειά της, θα είναι μοναδική, γιατί θα είναι στηριγμένη στην

μοναδικότητα του «το σ' αγαπώ μπορεί...».

Πηγή: pemptousia.gr